

Dagen hade börjat dåligt och såg ut att sluta sämre.

Det enda bra som det massiva regnet medförde var att hålla nere stadens stank, att skölja bort det avfall som dess invånare tanklöst spred omkring sig.

Mordekai vände sig om, höjde handen till pannan och kisade genom regnet. Gränden bakom baren var dåligt upplyst och en ensam kal glödlampa kämpade med att bringa hopp mot regnets obönhörliga angrepp. Han kände igen rösten, visste direkt vem det var som stod bakom honom. Siluetten lystes upp när en bils strålkastare ute vid gatan svepte förbi och konturerna visade upp en slank, lång kvinna iklädd en åtsnörd blöt kappa.

För en kort sekund såg han henne inom sig, hur siluetten fick liv, drag och uttryck. Minnena sköljde över honom som en spark i magen. Han mindes hur de två hade tillbringat dagar i sträck på Reerdons hotell nere vid Västerparken, hur de älskat, sovit, druckit och älskat, om och om igen. Hur han hade varit lugn under denna korta tid, hur ljuset inom honom hade penetrerat det mörka skimmer som omgav hans stela hjärta. Hon hade lämnat honom. Vem kunde anklaga henne för det, han var den han var. Hans hjärta var svart som natten.

Men ändå fick mötet, detta möte i en mörk, kall och regnig gränd, honom att känna upphetsning och viss förväntan. Hans mörka hjärta dunkade fortare i bröstet. En regndroppe rann ned över kinden och in i mungipan där hans leende tog form.

"Stelia?"

Han märkte att rösten darrade något. Siluetten tog ett par steg framåt. De stilettklackade höga stövlarna bröt vattenpölarna och kvinnans ansikte nåddes av glödlampans kalla vita sken. Hennes hud var fortfarande blek som finaste importerat porslin, hennes mörkgröna ögon tedde sig svarta i dunklet under den våta hattens brätte. De ögon han hade drömt sig bort i, som hade skänkt honom ett lugn likt en mor som tröstar ett ledset barn. Dessa nu mörka och kalla ögon.

"Mordekai."

Namnet sades lågt och hennes perfekt rödfärgade läppar rörde sig svagt. Hennes röst, den hesa rösten som hade viskat ömheter i hans öra för länge sedan. Hon lyfte huvudet något och strök en våt blond lock ur ansiktet med en handsbeklädd hand.

"Jag visste att du fanns här. Du är så förutsägbär."

Det lät nästan hänfullt, men Mordekai kunde inte riktigt urskilja om det var menat så genom regnets trum-

mande mot de överfulla soptunnorna och plåttaken. Hon verkade vänta. Det fick honom att med ens känna sig osäker.

"Stelia, vad i helvete vill du? Vi har inte setts på över ett år."

Och vilket år av saknad det hade varit.

"Du försvann när jag var ute för att hämta cigaretter. Utan ett ljud, borta, puts väck!"

Han höjde rösten för att skära igenom det smattande regnet. Han tog långsamt ett par steg framåt.

"Mordekai, älskling. Tro inte att det var ditt fel. Jag är inte rätt för dig. Jag är inte rätt för någon. Du gav mig en famn att somna i, en stund då jag kunde glömma mig själv och bli någon annan. Du gav mig minnen jag fortfarande bär med mig."

Munnen var fortfarande hård och bister. Ögonen dolda av dunklet. Rösten lät sorgsen. Regnet slog våldsamt ned omkring de två personerna i gränden.

"Men älskling, du vet lika väl som jag att den här staden får fram det sämsta ur människan. Jag hade inte planerat att vi skulle mötas igen. Minnena hade fått duga."

Mordekai fick plötsligt olustkänslor. De gick stick i stäv med hans uppväckta begär efter henne, hennes kropp, hennes doft, hennes värme. Lätt förvirrad blinkade han regnet ur ögonen.

"Vad snackar du om? Varför är du här?"

Han tog ett steg bakåt, för att öka avståndet.

De röda läpparna visade plötsligt ett svagt leende.

"Det här är inte personligt, jag hoppas verkligen att du förstår det. Detta är affärer och detta är det jag gör. Oavsett mål."

Ur den regnvåta kappan drog siluetten fram en stor kromad automatpistol med en mattsvart ljuddämpare och riktade den rakt emot honom.

Mordekai stirrade. Han såg i detalj hur en regndroppe träffade mynningen på ljuddämparen, och hur den långsamt rann av den inoljade ytan. Högerhanden drog sig instinktivt bakåt för att nå revolvern vid ryggslutet under den tunga rocken. Han visste redan att han aldrig skulle hinna.

Kvinnans hand spände sig knappt märkbart och pistolen ryckte till. Den kraftiga värmen från krutmolnet som pressade blykulan genom ljuddämparen svedde honom. Han noterade knivskarpt hur tomhylsan som drogs ut roterade genom luften och blänkte i glödlampans sken.

Han hade haft rätt. Dagen slutade sämre.

Kulan borrade sig in strax under höger bröstvärta. Han flämtade till, tog reflexmässigt två steg bakåt. Synen blev suddig. Högerarmen slutade att fungera precis när han hade känt revolverkollen i handflatan. Smärtan tog över alla andra intryck medan han långsamt föll ned på den kalla gatan. Andningen var tung och ett pysande läte hördes ur bröstet. Blod och vatten färgade asfalten under honom. Han låg på rygg, uppfattade bara det kalla regnet som dansade över hans ansikte.

I fjärran hörde han steg av höga klackar. Hon kom fram till honom. Hennes ansikte, till hälften dolt, sammanbitet. Glödlampan blinkade oregelbundet i regnet. Pistolen i hennes hand verkade vara för tung för henne. En svag strimma rök steg upp från ljuddämparen. Han hade glömt hur vacker hon var. Hon höjde pistolen mot hans huvud.

"Mordekai, älskling. Jag har alltid tyckt om ditt ansikte. Så det får du ha kvar."

Hon log ett nästintill ömsint leende. Mordekai kämpade mot smärtan som bedövande honom. Han kände hur mörkret inom honom jobbade med att få igång honom. Väcka honom. Kvinnan sänkte ner pistolen mot hans bröst. Den var vacker i sin binära dödlighet. Den bestämde; liv eller död. Varken armar eller ben lydde honom.

"Sov nu, älskling, låt mig hjälpa dig att vila igen."

Väcka honom. Han blinkade frenetiskt, han kände hur den svarta vreden bubblade. Hjärtat slog onaturligt snabbt och högt. Himmelen var mörk och regnet växte i styrka.

Hon tvekade en sekund, bet sig i läppen. Väcka honom. Väcka honom! Han lyckades med ens knyta näven. Hon slöt ögonen, drog huvudet bakåt och suckade tyst ut i ingenstans. Mörkret pumpade i hans ådror, smärtan rann ur honom. Han spärrade upp de mörka ögonen. Han var nära!

Hon öppnade ögonen, sänkte blicken och mötte hans. Han vaknade. Hon visste. En kort bugning och hon kramade avtryckaren. Tre gånger. Regnet trummade mot tak och gata. Det enda som hördes var hylsornas metalliska dans mot den våta asfalten. Bakom henne gav glödlampan till slut upp sin kamp och slocknade med ett fräsande.

Stelia böjde sig ned och gav den stillaliggande mannen en lätt kyss på den våta pannan och slöt varsamt hans blanka ögon med handflatan. Hon reste sig, plockade upp tomhylsorna, och lämnade gränden, och minnena, bakom sig.

